

“Γνωρίζω ότι δεν τους υπολογίζετε, γιατί η αυλή είναι οπλισμένη. Σας ικετεύω όμως να μου επιτρέψετε να σας αναφέρω ότι πρέπει να τους υπολογίζετε πολύ, κάθε φορά που οι ίδιοι θεωρούν ότι είναι το παν. Να σε ποιο σημείο βρίσκονται: κι αυτοί αρχίζουν να μην υπολογίζουν τα στρατεύματά σας, γιατί το κακό είναι ότι η δύναμη τους υπάρχει μέσα στη φαντασία τους και μπορεί να ειπωθεί με απόλυτη σιγουριά ότι, εν αντιθέσει προς όλα τα άλλα είδη ισχύος, όταν φτάσουν σε ένα ορισμένο σημείο, μπορούν να κάνουν ό,τι νομίζουν ότι μπορούν να κάνουν”

(καρδινάλιος του Ρετζ)

Οι εξεγερμένοι στα προάστια του Παρισιού, αλλά και σε άλλες πόλεις της Γαλλίας δίνουν ένα σαφές μήνυμα προς τους κυρίαρχους. ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ. Άνθρωποι που ζουν την εξαθλίωση και βιώνουν την καταστολή, ξεγέρθηκαν όχι για να μετασχηματίσουν ή να καλυτερεύσουν το γαλλικό κράτος, αλλά για να διεκδικήσουν την ίδια τους τη ζωή.

Η εξέγερση αυτή, δεν ήρθε από το πουθενά, αλλά είναι ακριβώς μια γενίκευση ενός πολέμου που διεξάγεται εδώ και πολλές δεκαετίες και στις πόλεις της γαλλικής επικράτειας. Η αφορμή, είναι ο θάνατος δύο νεαρών ανθρώπων στην προσπάθειά τους να κρυφτούν από μπάτσους, (αν πραγματικά οι μπάτσοι τους κυνηγούσαν ή όχι, μικρή σημασία έχει).

Η αντίδραση, η διαμαρτυρία και εν τέλει η αλληλεγγύη, με αφορμή το γεγονός αυτό εκφράζεται μέσα από την γενίκευση ενός ιδιότυπου αντάρτικου. Ο τρόπος με τον οποίο επιλέγεται να αντιμετωπιστεί η όλη κατάσταση από την πλευρά του κράτους, είναι η διαμόρφωση και επιβολή μιας "πραγματικότητας". Και είναι ενδιαφέρον να σημειωθούν κάποια από τα χαρακτηριστικά αυτής της "πραγματικότητας", ως τον τρόπο με τον οποίο επιλέγεται να αντιμετωπιστεί μια εξέγερση, σε ευρωπαϊκό έδαφος.

Η πλειονότητα των ΜΜΕ, λοιπόν, αναφέρουν ότι πρόκειται για "συμμορίες που λεηλατούν", "εμπόρους ναρκωτικών που δεν θέλουν την αστυνομία ανάμεσά τους" "αφρικανούς μετανάστες που καμία σχέση δεν έχουν με τους Γάλλους" κ.ά. Έτσι, πληροφορούμαστε πως ο λόγος για τον οποίο εξεγείρονται οι άνθρωποι, είναι μια "κόντρα" μεταξύ του υπουργού (και καθόλου τυχαίου εξουσιαστή) Σαρκοζύ και των εξεγερμένων. Μια... κόντρα δηλαδή, με αφορμή δηλώσεις του τελευταίου...

Στη συνέχεια, προβάλλονται δηλώσεις και κινητοποιήσεις διαφόρων, "υπέρ του τέλους της βίας" (των εξεγερμένων βέβαια). Επίσης, επιβάλλεται (σε συγκεκριμένα προάστια) απαγόρευση της κυκλοφορίας των κάτω των 16 (γιατί όπως υπονοείται, αυτοί φταίνε για όλα) καθώς και η "ελευθερία" στις δυνάμεις καταστολής, να μπουκάρουν σε όποιο σπίτι θέλουν, όποτε θέλουν και για όποιο λόγο θέλουν. Και συμπληρωματικά σε όλα αυτά, η απόφαση να απελαύνονται όσοι "μη γάλλοι" συλλαμβάνονται και καταδικάζονται για "συμμετοχή στα επεισόδια", ανεξάρτητα αν έχουν "πράσινες κάρτες" κ.λπ. Ταυτόχρονα βέβαια, χιλιάδες μπάτσοι (σε προάστια αλλά και σε κέντρα πόλεων), συγκρούσεις, συλλήψεις...

Στη συνέχεια, κάπου, κάποιοι από αυτούς διαφοροποιούνται. Ξεκινούν αναλύσεις, συγκεκριμένης μαρξιστικής οπτικής και χαρακτήρα, όπου αρχίζουν να αναλύονται σε κοινωνιολογικό επίπεδο, οι "λόγοι και οι αφορμές" της εξέγερσης αυτής. Κριτική στην πολιτική των γαλλικών κυβερνήσεων καθώς και της έννοιας και εφαρμογής της "πολυπολιτισμικότητας". Κριτική πάνω στην πολεοδομία, στις ενέργειες και προγράμματα "ενσωμάτωσης", στις ιδιαιτερότητες της "γαλλικής πραγματικότητας", σε, σε, σε...

Η ουσία βέβαια, έχει να κάνει με την περίφημη "ενσωμάτωση". Την "ενσωμάτωση των ανθρώπων στις κοινωνίες". Και αυτό, γιατί το κύριο και πρώτιστο χαρακτηριστικό που αναφέρεται, είναι πως **"οι εξεγερμένοι, δεν έχουν κάποιο ιδεολογικό υπόβαθρο. Δεν είχαν απήματα. Δεν μπορούσες να συνδιαλλαγείς, να συζητήσεις μαζί τους"**... Η "ενσωμάτωση" λοιπόν...

Αν δούμε πίσω από το δέντρο, εμφανίζεται η αδυναμία των χειραγωγικών μηχανισμών, να εγκλωβίσουν την ανθρώπινη οργή. Το ιδιότυπο αντάρτικο που έχει αναπτυχθεί στα προάστια των γαλλικών πόλεων (και που πρόσφατες αναλύσεις εκφράζουν φόβους εξέπλωσης και στο "κέντρο των πόλεων" - ήδη έχουν αναφερθεί συγκρούσεις σε κάποια κέντρα), δεν έχει να κάνει απλά και μόνο με "το κάψιμο αμαξιών". Ο εμπρησμός αμαξιών άλλωστε, έχει τη δική του σημασία, αν αναλογιστεί κανείς πως σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία περίπου 8.000 οχήματα έχουν πυρποληθεί από την αρχή της εξέγερσης, την ίδια στιγμή που ο αριθμός αυτών που συνολικά έχουν πυρποληθεί από την αρχή του χρόνου, αγγίζουν τις 28.000. Αντιλαμβάνεται κανείς την "ιδιαιτερότητα" της συνθήκης αυτής, καθώς και τη σημασία της στην εκεί κοινωνική πραγματικότητα.

Πέρα λοιπόν από τα αυτοκίνητα, στόχο αποτελούν σχολεία, γυμναστήρια, υπερκαταστήματα, αστυνομικά τμήματα και γενικότερα δημόσια κτίρια... Δέχονται επιθέσεις, πυρπολούνται, καταστρέφονται. Σε δεκάδες γαλλικές πόλεις. Ήδη, για περισσότερες από τρεις βδομάδες... Εκείνο λοιπόν που θα πρέπει να τονιστεί, πέρα από τις συγκρούσεις είναι το ξέσπασμα της οργής των εξεγερμένων ενάντια σε κάθε κρατικό είδωλο, σε κάθε σύμβολο καταπίεσης, ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και τυραννίας.

Και αυτό που τρομάζει τους κυρίαρχους; Η εξάπλωση, ένα ντόμινο αργής και σε άλλα σημεία και από άλλους εξαθλιωμένους και καταπιεσμένους ανθρώπους. Σε μια από τις καρδιές της ευρωπαϊκής Δημοκρατίας, σε ένα κράτος "οικονομικά ισχυρό", η εξέγερση αυτή έρχεται να επιβεβαιώσει, για ακόμη μια φορά πως οι σχεδιασμοί των κυρίαρχων θα βρίσκουν συνεχώς εμποδία. Πως οι άνθρωποι δεν έπαψαν ποτέ να εξεγείρονται διαλύοντας τις ψευδαισθήσεις της κοινωνικής γαλήνης και αποδοχής των απανθρωπίνων σχεδιασμών των εξουσιαστών. Αυτή η εξέγερση δεν είναι κάτι το "απλό" ή κάτι που μεμονωμένα συνέβη. Είναι η συσσώρευση της αγανάκτησης καταπιεσμένων ανθρώπων. Είναι η αντίσταση και το τσάκισμα των επιλογών και σχεδιασμών της κυριαρχίας.

Και φυσικά, η εφαρμογή των σχεδιασμών της κυριαρχίας, μέσα στο πλαίσιο όχι μόνο του ευρωπαϊκού υπέρ - κράτους αλλά και σε γενικότερους, πιο ευρείς κυριαρχικούς σχεδιασμούς, δεν συντελείται μόνο στο γαλλικό κράτος. Με άλλα δεδομένα, άλλες συνθήκες και όρους και πολλές φορές και με άλλη σφοδρότητα και ταχύτητα, συντελούνται και σε άλλες γεωγραφικές περιοχές. Όμως εκείνο που παραμένει κοινό, είναι οι δυνατότητες αντίστασης των ανθρώπων, οι εξεγερτικές προοπτικές που υπάρχουν και που μπορούν να εκφραστούν έξω και πέρα από πολιτικές, κόμματα, οργανώσεις και γενικότερα χειραγωγικούς μηχανισμούς εγκλωβισμού, συνδιαλλαγής... Μηχανισμούς "ενσωμάτωσης"...

Η εξέγερση στις πόλεις του γαλλικού κράτους. είναι συνέχεια και κυρίως κομμάτι, των κοινωνικών εκρήξεων που όλοι αναμένουν μα κανένας δεν γνωρίζει πότε, που και με ποια αφορμή θα ξεσπάσουν. Ινδονησία, Αλβανία, Αργεντινή, Γαλλία... Στα τελευταία τουλάχιστον δέκα χρόνια, γενικευμένα ξεσπάσματα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, με διαφορετικά χαρακτηριστικά, αφορμές και πραγμάτωση. Με κοινό όμως παρανομαστή, το ανεξέλεγκτο, την λύσσα απέναντι στην εξουσία, την αδυναμία των όποιων χειραγωγικών μηχανισμών να την αντιμετωπίσουν, το ξεπέρασμα των όποιων εναλλακτικών δεκανικιών του κρατισμού (που τόσο προσπάθησαν στις "κινητοποιήσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση), την ωμή καταστολή...

Είναι μια εξέγερση με όλα τα χαρακτηριστικά που μπορεί να έχει ως τέτοια και που κανένας κομματικός μηχανισμός ή εναλλακτική σαπουνόφουσκα μπορεί να απορροφήσει και να χειραγωγήσει. Σαφώς πολλοί θα είναι αυτοί που κατ' ανάγκη θα εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στους εξεγερμένους και θα εντοπίσουν / δημιουργήσουν το "επαναστατικό υποκείμενο". Στην έκφραση της αλληλεγγύης αυτής θα ξεχάσουν βέβαια την αντικρατική διάσταση της εξέγερσης (γεγονός που αναδεικνύεται από τα παραπάνω) και θα περιοριστούν στην καλύτερευση της εξαθλίωσης και στον "εξανθρωπισμό της εκμετάλλευσης", εξαγοντας "πολιτικά συμπεράσματα" και "βαθυστόχαστες" ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΤΙΚΕΣ αναλύσεις.

Οι όποιες αυτές αναλύσεις, εκτιμήσεις και προσπάθειες (μόδα γίνανε για παράδειγμα, τις τελευταίες μέρες τα "οδοιπορικά" στις "γειτονιές των μεταναστών") δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από έναν ακόμη τρόπο αντιμετώπισης της κοινωνικής οργής. Όλοι αυτοί που σήμερα στέκονται τουλάχιστον συμπαθείς (ακόμη και το Κ.Κ.Ε. έχει δηλώσει την συμπαράσταση του), είναι οι (ιδιοι που όταν συμβαίνει κάτι ανάλογο στη "έδρα τους", ξεχνώντας τις όποιες "αναλύσεις και εκτιμήσεις", σπεύδουν να καταδικάσουν, να καταγγείλουν, να μιλήσουν για "προβοκάτορες", "αλήτες", "πράκτορες", κ.λπ. κ.λπ.

Γιατί εν τέλει, δεν είναι μονάχα η γνωστή (idia λάσπη που ρίχνουν κάθε φορά που οι άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους, συγκρούονται εξεγείρονται και ξεφεύγουν από νερόβραστες και ανούσιες εγκλωβιστικές μορφές διαμαρτυρίας. Είναι η προσπάθεια να ταυτιστούν με την αντίδραση και αντίσταση των ανθρώπων (όπως αυτή εκφράζεται βέβαια κάπου... μακριά) και στη συνέχεια, όταν κάτι ξεσπάσει στην "έδρα" τους, να χρησιμοποιήσουν αυτά τα "ένσημα συμπαράστασης" στο να κατευθύνουν το ανεξέλεγκτο σε δρόμους συνδιαλλαγής...

Η εξέγερση όμως και η σύγκρουση δεν είναι δύο αφηρημένες έννοιες, μακρινές από τους ανθρώπους, όπως θέλουν να επιβάλλουν ως λογική. Είναι η έκφραση της ίδιας της ανθρωπινότητας, που παρά τις μεταβολές στις συνθήκες κυριάρχησής, συνεχίζει να υπάρχει, να αντιστέκεται και να μάχεται για την ελευθερία. Αυτή είναι και η ουσία της εξέγερσης στις πόλεις της Γαλλίας και σαν τέτοιο σκεπτικό θα πρέπει να λειτουργήσει για κάθε άνθρωπο. Όλα είναι δυνατά, κανένας διαμεσολαβητής της ανθρωπίνης ύπαρξης δεν μπορεί να υπάρξει.

Γιατί γνωρίζουν καλά, πως ο αγώνας για ζωή δεν μπορεί παρά να είναι βίαιος, όπως βίαιη είναι η επιβολή του κράτους πάνω στην ανθρώπινη κοινωνία.

ΑΜΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΡΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2005

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ